

Simon Larsson

*A Spotless
Mind*

Innehåll

Beskrivning av scenariot.....	3
Vad handlar scenariot om?	4
Om karaktärerna	5
Kön.....	5
Ålder	5
Relationer	5
Metatekniker / Tekniker.....	6
Spegeln - Minnen	6
Ringen - Gruppsamtal.....	6
Musik	6
Att sätta upp scenariot.....	7
Ställ i ordning lokalen	7
Hälsa deltagarna välkomna	7
Informera om scenariots struktur, tekniker och förutsättningar.....	7
Fördela karaktärer	7
Inrollning	8
Scenariot - Huvudscen (ca: 1,5 timmar)	8
Inför Avslutningsscenen	9
Scenariot - Avslutningsscen (ca: 8 minuter)	9
Avrollning	9
Efter spelet	10
Efter spelets slut.....	11
Karaktärsbeskrivningar.....	12

Antal spelare: 10

Spelledare: 2

Tid: 3 timmar (Varav ca: 2 är speltid)

Rekvisita: Två handhållna speglar, tio namnskyltar. Ev. kaffetermos, kaffemuggar, ljuslyktor

Skrivet av: Simon Larsson 2016

Korrekturläsning och designinput: Elin Gissén

Speltestat av: Tio modiga deltagare på Prolog 2016.

Beskrivning av scenariot

A Spotless Mind handlar om vad en identitet egentligen innebär och vad som händer om de byggstenar de skapas av plockas isär och flyttas om. Lajvet utforskar vad som händer om den vi varit, den vi är och den vi kan bli inte behöver hänga ihop med varandra utan vara helt fristående.

Scenariot handlar även om hur människor agerar när de inte längre har några minnen om vilka de själva eller någon annan är. Vad händer med oss när vi står med ett rent sinne? Vad är det som blir viktigt? Vilka vi har varit innan vi tappade bort oss själva? Eller vilka vi kan bli nu när inga dörrar är stängda?

OBS!

Då detta scenario handlar om minnesförluster och identitetsförluster bör individer som tänkt delta på lajvet som spelare inte läsa längre än hit. Resterande text i detta dokument riktar sig till spelledaren och kan innehålla element/spoilern som kan komma att påverka din lajvupplevelse negativt.

Vad handlar scenariot om?

Scenariot handlar om tio individer, som av egen fri vilja, valt att besöka en medicinsk klinik för att där få alla sina minnen borttagna. Detta för att, av olika skäl, kunna påbörja sina nya liv. Ingen karaktär är tvingad till kliniken, det är allas egna val som fört dem dit. De har alla olika levnadshistorier och olika anledningar till att besöka kliniken. Under spelets gång kommer vissa av dem kanske börja minnas sina gamla jag, medan andra kommer gå vidare och finna ett helt nytt jag.

Scenariot utspelar sig över två scener, en huvudscen och en avslutningsscen. Huvudscenen inleds med att karaktärerna vaknar upp, liggandes på golvet, i en lokal utan några som helst minnen. Efter en stund dyker två individer upp som verkar veta precis vad som pågår men utan att berätta det för karaktärerna. Istället pratar de om utveckling, egna val och ifrågasätter det som karaktärerna finner viktigt. Under scenen kan de karaktärer som vill få tillbaka glimtar av sina minnen i utbyte mot att vägar mot en ny framtid stängs.

Avslutningsscenen utspelar sig för karaktärerna precis innan huvudscenen börjar. I ett väntrum där de alla sitter på grund av att de medvetet valt att gå till en klinik för att få alla sina minnen borttagna och ges möjligheterna till ett helt nytt liv. Scenen utspelar sig under de sista minuterna innan karaktärerna för alltid kommer glömma vilka de är och har varit.

Om karaktärerna

Kön

Alla karaktärer är skrivna könsneutrala och vilket kön en karaktär identifierar sig med har ingen påverkan på själva scenariot. Den kön en spelare identifierar sig som behöver inte överensstämma med karaktärens identifiering, men kan vara att föredra om scenariot vill spelas "close to home".

Ålder

Alla karaktärer är skrivna utan att någon exakt ålder anges. De antas dock att alla, med tanke på de teman som scenariot berör, är i vuxen ålder. Exakt ålder är inte relevant för scenariot och det finns ingenting som hindrar karaktären från att ha en avvikande ålder från spelaren.

Relationer

Varje karaktär har en inskriven relation på det lilla karaktärsblad som ges till spelarna vid scenariots start. Den enda av dessa relationer som har koppling till karaktärernas bakgrunder är den mellan **184V** och **185O**. Alla övriga relationer existerar enbart för att spelarna ska få en anledning att interagera med de andra karaktärerna i början av scenariot. Vill spelledarna skapa djupare relationer mellan karaktärerna kan de förskrivna relationer vävas in i de minnesglimtar som karaktärerna får tillbaka, men tanken är att endast den mellan **184V** och **185O** är äkta. Spelledaren kan dock välja att låta fler av de förskrivna minnena vara äkta, vilket de blir om de vävs in i minnena som delas ut.

Metatekniker / Tekniker

Spegeln - Minnen

Under scenariots gång har karaktärerna möjlighet att få tillbaka sina minnen genom att titta på sig själva i en spegel. Spegelarna ges ut av spelledarna som under tiden karaktären tittar in i spegeln muntligt berättar för spelaren om det minne som karaktären får tillbaka. Minnet ska utgå från ett av de minnen som finns i karaktärsbakgrunden, men kan målas ut för att passa det aktuella läget i scenariot. Om karaktären vill kan den se in i spegeln vid flera tillfällen och således få tillbaka flera minnesbitar.

Ringen - Gruppsamtal

En del av spelytan ska bestå av stolar ställda i en ring, så att det finns en stol för varje deltagare. Om spelledningen finner det gynnsamt för scenariot så kan karaktärerna vid jämna tillfällen under scenariot ombudjas att slå sig ner i cirkeln. Dessa "scener" går att använda för att påvisa skillnader i rollernas inställningar, ställa gemensamma frågor samt skapa känslan av en sjukhusmiljö. Exempelvis kan frågor som "Vad är din största dröm?" och "Hur skulle du presentera dig själv?" fungera bra att köra i formen av gruppsamtal.

Musik

Under hela scenariot spelas musik för att bidra till att skapa en känsla som kontrasterar mot den som karaktärerna upplever. Musiken under huvudscenen ska vara av avslappnande karaktär och den i avslutningsscenen ska kännas som något som kan spelas i ett väntrum eller en hiss. I avrollningen används också ett musikspår för att ge andrum och sammanfatta scenariot. I speltestet användas följande musik:

Huvudscenen - <https://www.youtube.com/watch?v=ri5CNAu5qsc>

Avslutningsscen - Medley: the most beautiful Girl in the World/Seasons in the Sun/Cabaret & Langsamer Walzer Medley: The Last Waltz/Zwei Augen wie deine - Klaus Wunderlich

Avrollning - Losing your memory - Ryan Star (spelas till 1:52)

Att sätta upp scenariot

Ställ i ordning lokalen

Dela upp lokalen i två delar, utan att markera uppdelningen i det fysiska rummet. I den ena delen ska en stol per deltagare/spelledare ställas i en ring. Den andra halva av lokalen ska vara helt tom, med undantaget av ett eventuellt bord för kaffetermos och musikutrustning. Om ljuslyktor används ska dessa ställas ut på golvet i båda delarna av lokalen. Rummet ska i övrigt vara så avskalat och tomt som det går, för att bidra till att skapa en steril miljö.

Hälsa deltagarna välkomna

Välkomna alla spelare och be dem att sätta sig på en av stolarna i ringen. Berätta att det här är ett scenario som handlar om identitet och identitetsförlust. Poängtera att de troligen kommer uppleva det som att de har för lite information samt att de inte förstår allting som händer, men att det är en del av speldesignen och att det bara är att spela på det.

Informera om scenariots struktur, tekniker och förutsättningar

Informera deltagarna om:

- Scenariots struktur med huvudscen och avslutningsscen. (Berätta dock ingenting om avslutningsscenens innehåll).
- Att scenariot börjar med musik och avslutas med musik.
- Spegelmekanismen och att det är enda sättet för att få tillbaka minnen.
- Att när scenariot börjar minns karaktärerna inte hur de kom till platsen eller vilka de är. De minns dock omvärlden och vet att det finns en sådan. De har alltså minnen av hur världen ser ut och fungerar, men inte om sig själva.
- Bristen på information är en del av scenariots speldesign.

Fråga om deltagarna undrar över någonting och svara såvida det berör information de ska ha tillgång till innan spelstart. Be sedan deltagarna att i den mån de vill ta av sig smycken, lägga bort mobiltelefoner och liknande, för att bli så "identitetslösa" som möjligt. Detta för att förstärka känslan av identitetsförlust under spelet.

Fördela karaktärer

Du som spelledare får själv välja på vilket sätt du vill fördela karaktärerna till spelarna. Du kan exempelvis bara dela ut ett litet karaktärspapper till varje spelare och således låta slumpen avgöra vem som spelar vad. Du kan låta spelarna välja karaktär utifrån den stereotyp

(karaktärsnamn) den har. Tänk dock på att de då kan komma att få mer information från spelstart än vad den ursprungliga tanken med scenariot var. Under speltesten var karaktärerna **184V** och **185O** de "tyngsta" att spela, vilket kan vara bra att tänka på om enbart slumpen avgör karaktärsvalet. I slutändan är det du som spelledare som avgör hur rollerna fördelas.

Efter att rollerna valts ber du spelarna att ta på sig namnskyltar och ställa sig i bokstavsordning. Detta så att de får möjlighet att se vem de har en inskriven relation med. De ska dock inte prata med varandra i paren, utan bara observera vem de hör ihop med.

Spelledarna bör här berätta för **11A** vilken av spelledarnas roll som hen tycker om respektive inte tycker om.

Inrollning

Be spelarna att lägga sig ner på valfri plats på golvet och blunda, det är i den positionen de sedan kommer att börja scenariot. När alla har lagt sig ber du dem att tänka på hur det är att vakna upp helt utan minnen, hur det känns, vem man är. Be dem att tänka på vad som är viktigt i en identitet, den man är, den man har varit, eller den man kan bli. Var sedan tyst en liten stund och starta sedan musiken för att påbörja scenariots huvudscen.

Scenariot - Huvudscen (ca: 1,5 timmar)

Denna scen startar så snart som musiken sätts på. Låt deltagarna få cirka 5 minuter att starta upp spelet innan ni som spelledare antrar scenen. Under denna scen är spelledarrollernas uppgift att ställa frågor till karaktärerna samt bemöta karaktärernas frågor med nya frågor istället för svar. Exempelvis om en karaktär frågar: "Vart är vi?" så bör spelledarrollerna svara i stil med "Känns det viktigt för dig att veta vart du är?". Detta för att bidra till att få karaktärerna/spelarna att tänka till kring vad som är avgörande för den egna identiteten.

Under scenen ska karaktärerna få möjlighet till att få tillbaka sina minnen genom att se in i spegeln (teknik som beskrivs ovan). Minnena som delas ut är de som återfinns i karaktärsbeskrivningarna, således kan varje karaktär enbart få tillbaka fem minnen under scenariot. Det är viktigt att spelledarrollerna påpekar denna möjlighet. Under scenen kan även ringen användas för gruppsamtal (står beskrivet ovan). Det är även möjligt för spelledarnas roller att introducera andra aktiviteter under denna scen, för att förstärka känslan av institution samt samhörighet. Exempelvis att ge alla karaktärer ett papper samt en penna och be dem att skriva ner vad de tänker göra när de får återvända till verkligheten.

Scenen avslutas med att karaktärerna delas upp i tre grupper; de som är redo för verkligheten och därmed skapat en ny identitet, de som behöver stanna och utforska sig själva lite mer samt de som behöver börja om helt på nytt (dvs. de som börjat minnas sitt gamla jag, vilket de som använt spegeln vid flera tillfällen anses ha gjort).

Inför Avslutningsscenen

I pausen mellan Huvudscenen och Avslutningsscenen så ska spelarna få ut de fullständiga karaktärsbeskrivningarna på de karaktärer som de spelar. Spelledarna bör då säga att detta är karaktären de har spelat hela scenariot, att de är individer som själva valt att ta bort sina minnen för att kunna börja om sina liv på nytt. Låt sedan spelarna läsa igenom sina karaktärsbeskrivningar och be dem att sätta sig på en stol när de är klara.

Under tiden som spelarna läser karaktärsbeskrivningarna så ska spelledarna flytta om stolarna så att de står placerade som i ett väntrum (under speltesterna har en U-formation / hästskosformation fungerat bra).

När alla har läst klart ska spelledarna informera om att avslutningsscenen kommer vara cirka 8 minuter lång och att den börjar när musiken startas och att det kommer vara tydligt när den slutar. Avslutningsscenen utspelar sig de sista 8 minuterna i väntrummet på kliniken, precis innan karaktärerna för alltid ska glömma vilka de är.

Scenariot - Avslutningsscen (ca: 8 minuter)

Scenen börjar när musiken startas och det är spelarna själva som styr innehållet i scenen. Det är således lika okej om det blir högljuda gräl som om det blir en scen av total tystnad. Spelledarna skall inte ge någon input i scenen, utan bara stå vid sidan och observera.

När det är under en minut kvar av scenen ska en av spelledarna som sin roll gå in på spelytan, hälsa karaktärerna välkomna till kliniken och be dem att sin egen takt kliva ut på golvet och lägga sig i en bekväm ställning och blunda.

Avrollning

När samtliga spelare lagt sig ner på golvet sätts avslutningslåten på (Losing your Memory, spelas i cirka 1:52). Efter att musiken tonas ner ber du spelarna att tänka på hur det är att vakna upp med sina egna minnen igen, hur det känns, vem man är. Be dem att tänka på vad som är viktigt i en identitet, den man är, den man har varit, eller den man kan bli. Be dem sedan att öppna ögonen och ta sig till en varsin stol i sitt eget tempo.

Efter spelet

Efter att scenariot är avslutat och alla är samlade i en stolsring igen så ta en stund att bara andas ut tillsammans. Gå därefter över till att köra så kallade rundor där varje person får uttrycka sin åsikt kring respektive fråga, vilka återfinns nedan. Var noga med att poängtera att det är helt okej att säga "pass" i dessa diskussioner. Om någon vill diskutera något annat kring scenariot, så låt dem göra det efter att ni gått igenom de medföljande frågorna. Avsluta sedan med att tacka alla för att de deltagit i scenariot.

Du som spelledare får dessutom väldigt gärna skicka dina upplevelser, såväl positiva som negativa, av scenariot till dess skapare Simon Larsson på [vitasparven@live.se](mailto: vitasparven@live.se)

Se till att du planerar in denna diskussion i tidsramen för spelet.

Efter spelets slut

Be spelarna att sätta sig i en cirkel och låt dem var och en få möjlighet att uttrycka sina tankar och känslor efter scenariot. Detta görs lämpligen via rundor, där varje person får prata och sedan skickas ordet vidare till nästa person, inga kommentarer eller frågor ställs under tiden som någon annan pratar.

Nedanstående frågor kan ligga som grund för dessa avslutande reflektioner.

Diskussionsfrågor:

- Hur känner du dig nu, efter att ha spelat scenariot?
- Finns det någonting du behöver just nu?
- Finns det någonting i scenariot som skulle ha kunnats göra bättre?

Tacka dem sedan för att de valt att spela scenariot *A Spotless Mind* och delat denna upplevelse med dig. Scenariot är sedan över.

Karaktärsbeskrivningar

Nedan återfinns samtliga karaktärsbeskrivningar i två olika varianter. Först kommer de fullständiga karaktärsbakgrunder, som består av fem minnen per karaktär. Dessa ska deltagarna inte få ta del av fören mellan huvudscenen och avslutningsscenen. Därpå följer korta karaktärsbeskrivningar som är den information deltagarna får om sin roll inför huvudscenen.

Den fullständiga karaktärsbeskrivningen består av fem minne, som samtliga är uppbyggda enligt principen:

1. Barndomsminne, ofta ganska vagt
2. Grundskoletiden
3. Universitetstiden
4. Vuxenlivet
5. Anledningen att du är på kliniken

De korta karaktärsbeskrivningarna består av:

1. Tre personlighetsdrag
2. En sak som karaktären gillar
3. En sak som karaktären hatar
4. En relation till en annan karaktär

Karaktärssammanfattning

Alla karaktärer har valt att gå till kliniken för att få sina minnen borttagna och ges möjligheter till ett helt nytt liv. Detta ska spelarna inte känna till vid spelstart.

184V - Våldtäktsförövaren - En romantisk och drömmande person som av ren kärlek har ofrivilligt sex med sin bästa vän.

185O - Våldtäktsoffret - En stark och öppen person som bara lät det ske, trots att hen egentligen inte alls ville.

217M - Missbrukaren - En fokuserad och karriärlysten person som sjunkit ner i ett missbruk för att klara pressen.

107R - Reportern - En lugn och respektingivande person som sett så hemska saker i sitt yrke att minnesbilderna aldrig släpper.

177C - Den Cancersjuka - En lojal och kärleksfull person som vet om att tiden snart är ute och att cancer kommer vinna.

131S - Skeptikern - En kunskapstörstande akademiker som vägrar tro på någonting annat än vetenskapen självt.

11A - Adrenalinjunkien - En äventyrslysten och övermodig person som byter liv och möjligheter på regelbunden basis.

194P - Den Psykiskt Sjuka - En osäker ensamvarg som trots sitt kämpande aldrig kommer att passa in i samhällets normer.

218T - Tvillingen - En avundsjuk och självmedveten person som alltid stått i skuggan av någon som inte längre finns.

201F - Fången - En lojal person med ledaregenskaper som hamnat på moralens gråskala och där fängelse ej var ett alternativ.

Spelledarna - Spelledarna spelar två av de anställda på kliniken som karaktärerna bersöker. Dessa individer är där för att utvärdera när karaktärerna är redo att påbörja sina nya liv i verkligheten. Spelledarna har riktlinjer skrivna för vad de ska göra under scenariot.

184V

Du är bara ett barn. Du är helt ensam. Helt ensam i ett tomt, mörkt hus. Helt ensam på ditt rum. Du sitter i din säng och kramar ditt gosedjur. Utanför fönstret är himlen kolsvart och ljudet av regndroppar som träffar marken fyller hela rummet. Det konstanta ljudet av droppande bryts enbart av de dånande åskknallarna. Du är livrädd och helt ensam. Som vanligt är inte dina föräldrar närvarande.

Skoldagen har precis slutat och du är på väg hem. Sista lektionen var idrott, du hade ont i magen, eller ja, det var vad du sade till läraren i alla fall. Du skulle kunnat vara med, men du vill inte, vill inte behöva byta om med de andra i klassen, vill inte att de ska kunna nå dig när du är som mest sårbar. När du inte har något skydd alls. När du bara är du. Det är mycket lättare att ljuga då. Lögner gör inte ont, inte på samma sätt. Du är på väg hem.

Ni (du och **O**) träffades på nollningen till juristlinjen, det var "kärlek vid första ögonkastet", åtminstone är det så du minns det hela. Du var faddern, hen var din nolla och du skulle ta hand om hen och de andra nollorna under de kommande dagarna. Tillsammans upplevde ni fyllor, flottrace, lekar, sittningar och andra galna äventyr. Det bästa var sista kvällen, kvällen då det bara var ni två tillsammans.

Dina studier var klara några år innan (**O**) och det var svårt för dig att komma över att ni inte längre skulle ses på programmets gemensamma fester. Istället för fester kändes det som att du skulle sitta på ditt kontor och vända papper dagarna i ända. Du älskade ju verkligen hen och hade försökt visa det otaliga gånger. Det verkade dock som att (**O**) främst var intresserad av att vara vänner. Ni går fortfarande på bio tillsammans, äter på restaurang, skrattar och har det trevligt. Det enda som saknas är att er status går från "bästa vänner" till "i en relation".

Det var fest hemma hos (**O**) och du var givetvis bjuden. Kvällen var magisk och underbar på alla sätt. Det blev en hel del att dricka och kanske var det medvetet, kanske omedvetet, men du såg till att (**O**) höll lite snabbare takt på drinkarna än vad du själv gjorde. Vid kvällens slut var ni ensamma i soffan, nära varandra. Du berättade ömt hur mycket du älskade hen, hur du visste att hen kände samma sak och hur du längtat efter att vara nära. Inget motstånd gjordes. Du var kåt, det här var ditt livs kärlek och chans. Du insåg inte vilka sår ett samlag kan skapa.

Det är därför du är här nu, för att glömma.

Det här är din sista chans att be din bästa vän och offer (**O**) om förlåtelse.

1850

Det är julafton, hela familjen är samlad. Du är enda barnet på platsen men tillsammans med Kalle Anka så lyckas du roa dig ganska bra ändå. Hittills har du bara frågat dina föräldrar ett tjugotal gånger om det inte är så att tomten kommer snart. Efter att ni ätit julmaten passar pappa på att gå ut och köpa tidningen och en stund senare knackar det på dörren. Du öppnar och där står han, jultomten, med en stor säck paket att dela ut. Du fick allt du önskade dig.

Du sitter vid din bänk i klassrummet och lyssnar uppmärksammat på läraren som berättar om kungar, årtal och krig. Eller ja, så uppmärksammat man nu kan lyssna på någon när man precis har svarat "ja" på frågan om någon får "chans" på en. Det flyger som små fjärilar i hela magen och världen tycks var perfekt. Du har aldrig varit tillsammans med någon förut, så lite nervöst är det också. Vad gör man egentligen när man är ihop med någon?

Du sitter i en bil tillsammans med dina föräldrar på väg bort från ditt hem och samtidigt på väg till ditt hem. I bilen får du tusen frågor på om du är helt säker på detta och om du verkligen packat med allt du behöver. Svaren är ja, ja, och ja. Du har längtat efter den här dagen, dagen då du ska börja på universitetets, börja ditt nya liv. Under nollningen blev du nära vän med (V) som var din fadder under den första veckan på ditt nya liv.

Under studierna bildade du och några vänner ett kollektiv, eller ja, ni delade lägenhet med varandra. Trots att studierna är slut så lever kollektivet kvar genom dig och en studiekamrater som du fortfarande bor tillsammans med. Ni sitter ofta vid frukostbordet och pratar om livet och att skaffa familj. Ni skrattar åt det. Ni har varandra och det räcker. Och så har du ju din vän (V) från studietiden, ni ses fortfarande regelbundet och har det superhärligt tillsammans. Dock är det lite sorgligt att hen fortfarande tror att ni ska gifta er när ni blir stora.

Det var fest hemma hos dig och alla närvarande verkade ha en riktigt härlig kväll. Det blev en hel del drinkar för de flesta, men ska man festa så ska man. Ju längre kvällen gick desto fler gav sig av hemåt och tillslut var det bara du och (V) kvar. Ni var båda fulla där ni satt tillsammans i soffan. Orden som nådde dig var fyllda av värme, ömhet och kärlek. Händerna likaså. Av någon anledning lät du det bara ske, trots att varken du eller din kropp ville.

Det är därför du är här nu, för att glömma.

Det här är din sista chans att tala om för din vän och förövare (V) hur du känner.

217M

Barnprogrammet på TV:n har precis slutat och en film slås på istället. De här kvällarna är de bästa tycker du. När det bara är ni två och ni kan sitta uppe framför en tecknad film, äta glass och bara mysa. Kvällar som denna händer inte så ofta, men som det barn du är räcker de mer än nog. Värmen från kroppen intill, glassen i munnen och de roliga figurerna på TV:n. Du vet att du kommer sitta i soffan tills du somnar och sen vakna upp i din egen säng på morgonen.

Du ligger vaken om nätterna. Trots att du behöver upp tidigt för att orka med skoldagarna, så ligger du vaken om nätterna. Rädslan blir alltid större när du sluter ögonen och fantasin får leva sitt eget liv. I drömmarna är det du som blir slagen, dina skrik som fyller nattens tystnad. Du ligger vaken om nätterna, du är bara ett barn, men du förstår vad som händer. Du ligger vaken om nätterna och hör slagen och skriken från rummet bredvid.

Du kämpade och du klarade det, högskoleprovet. Dina poäng gjorde att du kom in på din drömlinje, läkarlinjen, och dina tankar på en lycklig framtid återkom. Nu var det bara att kämpa på än hårdare för att få behålla studiestödet, få betygen som krävs och slutligen ta ut en examen. Dina kurskamrater och du hade det sjukt trevligt även utanför studierna. Tentafester, välkomstfester, pluggfester, födelsedagsfester och utekvällar avlöste varandra i lika snabb takt som behovet att hålla sig alert utan sömn uppstod.

Klockan är alldeles för mycket, men som alltid tvingas du jobba ett par timmar extra mot vad man får. Bristen på läkare är så akut att några timmar utanför lagen inte verkar vara något problem. Och din familj förväntar sig det bästa av ditt arbete och din lön. Du står utanför entrén, rullar tobaken med dina fingrar, stoppar en tablett i munnen, sväljer. Imorgon behöver du skaffa nytt, skaffa mer. Utan tabletterna skulle du aldrig orka med pressen.

Du ligger på den kalla trottoaren. Du kan knappt andas och huvudet känns trasigt på alla sätt. Du ser sprutorna ligga framför dig på marken, du känner tablettburken i din ficka. Du minns inte hur du kom hit, eller vart du är. Bara att livet håller på att rinna ur dig. Du vet att du fått sparken. Att du sökte dig till drogerna för att dämpa ångesten. Du vet att din fru börjat misstänka vad du gör. Att din barn kanske kommer gå samma väg. Du insåg att du aldrig kommer komma ur behovet.

Det är därför du är här nu, för att börja om.

Det här är din sista chans att lämna den du var och bli någon bättre.

107R

Du känner det våta gräset under dina fötter och solen som lyser på dina bara armar. Det är sommar och du och din bästa vän springer över gräset. Ni är bara barn och leker på den stora gräsmattan som tillhör ditt hus. Ni jagar varandra och lyckan fyller ditt bröst. Ni lovar varandra att vara bästa vänner för alltid. Det enda som får er att avbryta lekandet är när dina föräldrar kommer ut med bullar och saft.

Du kan inte riktigt säga varför det var just du som fick makten, det bara var så och alla visste om det. De följde dig, de lyssnade på dig, de gjorde vad du bad dem att göra. Under lektionerna var du en monsterelev enligt läraren, vilket även sades till dina föräldrar på utvecklingssamtalen. Men bakom slöjdsalen, där ingen vuxen såg, där var det dig som de andra var rädd för. Dig, dina vänner och era handlingar.

Beskedet var precis som du hade väntat dig. Du skulle få göra de fysiska testerna och med största säkerhet påbörja den grundläggande militära utbildningen, eller som du fortfarande ville kalla det, lumpen. Du hade fyllt i enkäten såsom du antog att de ville ha den ifylld, allt för att få chansen att prova det militära livet och slippa fokusera på valet av framtida utbildning. Nu var det bara att hålla tummarna att de andra testerna skulle gå lika bra.

De ville inte ha dig. Tydligen hade du inte presterat nog bra på psyktesterna för att få börja en militär träningen. Drömmen fanns kvar inom dig, men istället för att jag luftslott så skaffade du familj, utbildade dig till journalist och tog tillvaron med ro. Men inom dig fanns önskan kvar. När tjänsten som krigsreporter blev ledig var du snabb med att tacka ja. Kanske kunde den leda dig ett steg närmare din barndomsdröm.

Du sitter på sjukhuset och väntar på att läkarna ska återkomma med besked. Tårarna rinner nerför dina kinder. Du lägger dig på golvet, hyperventilerar. Ni var på väg till en by, skulle göra ett reportage. Minan i vägkanten sprängdes, bilen välte, din bästa vän och chaufför dog framför dina ögon. Soldater kom. De sköt barn framför dina ögon. De avrättades på led. Minan sprängdes. Barnen sköts. Det blixtrar. Sjukhuslamporna slocknar. Minan sprängdes. Bilderna och fragmenten lämnar dig inte i fred. Läkarna kallar det PTSD. Du kommer alltid se dessa bilder. Leva i en mardröm.

Det är därför du är här nu, för att glömma.

Reportern inom dig undrar dock varför de andra är här?

177C

Du sitter i en ring tillsammans med en massa andra barn i din egen ålder. Ljuset i rummet är nedtonat och runt er ligger fullt av filtat och kuddar. Det här är din favoritstund under hela dagen, sagotimmen efter maten. Dagisfröken har precis slagit upp boken som ni ska börja läsa ur. Du lutar dig bakåt, sluter ögonen och suga in i den fantastiska värld som enbart sagor tycks kunna skapa.

Du har som vanligt följt med en av dina klasskamrater hem efter skoldagens slut. Dels har ni ett gäng läxor som ni tänkt lösa tillsammans och dels finns det ingen som du trivs bättre med än din vän. Ni har lovat varandra att vara bästa vänner för evigt och du vet att ni kommer att vara det. Till skillnad från många av de andra som kallar sig dina vänner vet du att den stora skillnaden på just er två är att ni aldrig skulle svika varandra.

Tentaveckorna brukar vara de tyngsta på hela året, litteratur som ska läsas och kunskaper som ska befästas. Denna tentavecka är dock det motsatta, helt klart bästa veckan på året. Inte för att det är tenta, nej, utan för att din bästa vän är på besök i Sverige igen. Hen har arbetat utomlands i ett par år nu och det är sällan ni hinner ses, mer än över Skype, så den här veckan tänker du skita i tentan och se om ni är redo för nästa steg i er relation.

Kyrkklockarnas toner har precis klingat ut. För ett år sedan var det under ditt bröllop, idag är det för din avlidne mamma. Det tog henne hårt när din pappa gick bort för ett tag sedan och det var bara en tidsfråga innan döden skulle ta även henne. Tårar rullar ner för dina kinder. Ensamheten gör sig ständigt påmind. Trots att du har din sambo, så känns det som en stor bit av vem du är försvunnit.

Du fick beskedet du hade fruktat. Din cancer var elakartad. Det finns inget de kan göra för att rädda dig. Möjligen kan de erbjuda mediciner som drar ut på förloppet, men kontentan är att du inom några månader kommer att dö. Du har inte berättat det för så många, vill inte att andra ska oroa sig på grund av det. Oron. Den är konstant inom dig. Du kan knappt le längre. Kan inte njuta av tiden du har kvar. Rädslan, oron, för att dö gör sig ständigt påmind. Hindrar dig från att njuta av dagarna du har kvar.

Det är därför du är här nu, för att glömma.

För att få en ny start. För att kunna leva de sista dagarna till det yttersta.

131S

Du sitter i soffan och slötittar på något tecknat barnprogram. Du vet att klockan är mycket och att du borde vara i säng för länge sedan. Åtminstone enligt dina föräldrar. Dom är ju dock inte här, det är de ju aldrig. Alltid jobb, alltid möten, alltid resor, alltid ännu mera arbetstid. Barnvakten idag är bättre än någon av de andra. Du får vara uppe länge, äta godis och se på film. Kunde det vara bättre?

Det är utvecklingssamtal och din lärare berättar för dina föräldrar att du ligger bra till i alla ämnen men att du skulle behöva vara lite mer aktiv i de muntliga diskussionerna. Dina föräldrar ler och tackar för informationen. På vägen hem förklarar de för dig att om du inte engagerar dig, skärper dig och gör det som förväntas av dig kommer du inte bara att slänga bort din egen framtid, du kommer heller inte att få någon månadspeng på ett helt år.

Hela släkten är samlad, även släktingar som du inte ens visste om att du hade. Alla är samlade för att fira att du äntligen får skriva "Biokemist" på ditt CV och ditt visitkort. Alla är här för att fira, förutom du själv. Ja, du har en vacker examen, men trots det känner du dig inte säker på din sak. Har du verkligen blivit det du ville vara? Eller har du blivit en reflektion av dina föräldrars önskan? Alla firar. Du sörjer.

Nya studenter fyller återigen korridorerna. Du kommer starta upp en ny kurs om bara några timmar. Det är ett välkommet avbrott i den ständiga forskningen att få visa andra hur vetenskapen har gått framåt men även vilka stora hinder den fortfarande har kvar att övervinna. Efter att du doktorerade insåg du att forskning, inom vissa områden, kanske inte var så dumt. Du är tacksam över den uppväxt dina föräldrar gav dig.

Artiklarna har flödat och diskussionerna bland kollegorna har gått heta de senaste veckorna. Det nylanserade medicinska institutet menar på att de skapat en teknologi där de kan radera samtliga eller vissa delar av de minnen som en person bär på. Eller som du själva kallar det, "ge dig ett nytt och bättre liv". Vissa av dina kollegor tycks tro på det. Du vet att det är helt omöjligt att genomföra något sådant och har tröttnat på att så många inte tror dig.

Det är därför du är här nu, för att avslöja bluffen.

Kanske borde du upplysa de andra om det? Så att de inte blir besvikna.

11A

Det springer i dina ben. Det sticker, kliar, nästan kryper inuti dem. Du har alltid fått höra att du har "myror i benen", men det kan man väl inte ha, eller? Du hatar den här vilotimmen som någon bestämt ska infinna sig efter varje måltid. Du vill hellre ut och springa, klättra i träd, leka, skutta, vad som helst där du får ut myrorna ur benen. "Slut ögonen, lägg er ner, slappna av" är allt som personalen på förskolan säger.

Du brukar tycka att idrottslektionerna är ganska tråkiga, alldeles för mycket prat och för lite verkstad för din del. Idag är dock ett undantag kallat orientering. Du skulle nog vara en av de få som med glädje skulle närvara även om det spöregnade ute. Ja, inte för att du är bra på orientering eller ens tycker det är kul, utan för att skolan anser att det är "okej att inte hitta så många kontroller". Vilket innebär en lektion där du får springa runt i skogen bäst du vill.

Tåget rullar mellan Paris och Berlin och du sitter och beundrar din nya tatuering som lyder "Carpe Diem". Ett uttryck som verkligen fallit dig i smaken. När de andra pratade om att söka till högskolan, förklarade du hur du skulle resa Europa runt, leva på det du lyckades skrapa ihop och resa dit som vinden för dig. De skrattade åt dig. Men skrattar bäst som skrattar sist, här sitter du nu, på ett tåg, med hela världen framför dig.

Du är lyckligt singel, trots att de flesta runt dig flyttat ihop och börjat bygga familj. Du vet att det livet aldrig skulle passa dig, finns för mycket du vill göra. Du har provat marijuana och ecstasy, hoppat fallskärm, simmat med hajar och mycket mycket mer. Skulle du någon gång få barnbarn skulle de älska dina berättelser. Du drömmer dock om att göra mer, sådant det kanske bara går att göra en gång, sådant som skulle bränna alla andra broar.

Du fick kontakt med det medicinska institutet långt innan de var offentligt kända. Du var en av deras försökskaniner. En av de som provade systemet. Det har du fått veta många gånger. Du har levt flera olika lev. Du har gjort saker som det mänskliga psyket egentligen inte skulle klara av, åtminstone inte mer än en gång. Lösningen var institutet, som gång på gång tar bort dina minnen, gör dig till någon ny. Ger dig ett nytt liv. Det är som en drog för dig.

Det är därför du är här nu, för att återigen börja om.

Få ett nytt liv, en ny identitet, uppleva nya äventyr och skapa nya möjligheter.

194P

Dina fötter blir blöta av vattnet. Din hud blir varm av solens strålar. Det enda ljudet som hörs runt dig är plaskandet dina fötter åstadkommer i vattnet. Visst hörs ljudet av familjen på stranden, men du lyckas liksom sälla bort det. Du sitter på bryggan, din brygga och plaskar med dina fötter i ditt vatten. Den här platsen är din. Här kan du koppla av och stänga ute världen. Här kan ingenting störa dig, här finns bara du, bara det du vill ska finnas. Du är bara ett barn, men just den här bryggan, det här vattnet, de här tankarna, de är bara dina.

Dina klasskompisar har berättat att de var sjukt nervösa de första dagarna i skolan. För dig sitter den känslan kvar än, trots att ni borde känna varandra väldigt väl redan. Borde du hälsa när du möter någon i korridoren? Borde du hälsa även på nästa person? På alla du möter? Hälsa med deras namn? Vem heter i så fall vad? Får man sitta vid vilket bord man vill i matsalen? Du känner ständigt att det kan finnas en risk att det du gör kommer klassas som fel, att du kommer hånas för det, även om du inte vet vad som skulle vara rätt eller fel.

Du hoppas att ekonomilinjén på universitetet ska komma att bli bättre än gymnasiet och högstadiet. Dock fyller rädslan och oron ständigt din kropp. Oron för att de nya kurskamraterna också ska lägga märke till att du är annorlunda, till att du inte riktigt passar in. Rädslan för att de ska använda det för att såra dig, frysa ute dig, skada dig. Du kan allt om världsekonomin, men tycks inte kunna läsa av din omgivning alls. Vad är det för fel på dig?

Du sitter med brevet i din hand. Brevet som talar om att du inte riktigt är som andra vuxna, att samhället för alltid kommer se dig som din diagnos. Samtidigt som beskedet förklarar många av svårigheterna du mött tidigare, befäster och förstärker det även känslan av att vara annorlunda än mer. Vilka ska du berätta det för? Vilka vill du inte ska veta om det? Kommer folk som redan känner dig, behandla dig annorlunda om de får veta?

Arbetsplatserna vet inte om de vill ha dig eftersom du har en diagnos. Vissa av de få vänner du haft har tagit avstånd från dig när de fått reda på det. Andra stannar kvar men behandlar dig som ett barn. Dina tankar kretsar alltid kring hur du ska dölja det, eller kanske visa upp det. För vilka du ska berätta, för vilka du ska ljuga. Hur du ska kunna leva ett normalt liv, eller om du kanske kommer tvingas leva ett onormalt. Du önskar bara att du kunde bli frisk.

Det är därför du är här nu, för att bli frisk.

Kanske är det här en, den enda, möjligheten till att bli normal.

218T

Du har återigen plockat upp alla saker från golvet. Trots att ni är två som sprider ut dem så är det alltid du som får plocka upp dem. Ibland känns det lite jobbigt att det alltid är du som får göra de tråkiga sysslorna, men samtidigt kan du inte annat än älska din tvilling. Ni två ligger alltid vakna alldeles för länge på kvällarna, i er sängar, och pratar med varandra om precis allting. Du är så tacksam över att hen finns. Du är aldrig ensam, aldrig rädd, alltid älskad.

Under lektionerna var det inga problem, ni hade era bestämda platser, era egna bänkar. Det var på rasterna som missförstånden uppstod. Det var då som ni blev sammanblandade, trots att ni var så olika. Eller ja, på utsidan såg ni ju precis likadana ut, men på insidan fanns de stora kontrasterna. Det var dock som att andra alltid såg din tvilling före dig och att du bara blev en blek skugga. Du funderade på att göra något radikalt med ditt utseende, för att själv få stå i centrum, men på något sätt kände du dig aldrig som dig själv när du låtsades.

Planeringen var klar och imorgon skulle de nya studenterna anlända. Du hade sett över alla planer en sista gång och kände dig väldigt nöjd med ditt jobb som Nollningsgeneral. En av de största skillnaderna du genomfört var att åtminstone ett nyktert alternativ fanns till de gamla vanliga dryckeslekarna. Framförallt var du nöjd över att ha åstadkommit detta helt själv och att alla skulle se att det var du och ingen annan som gjort det.

Kyrkklockarna klingar, din tvilling har gift sig och till dig ställs frågor om när nästa bröllop ska ske och när du ska skaffa familj. Du vet verkligen inte vad du ska svara på det. Att du inte har samma mål och planer som din tvilling? Att du är trött på att gå i hens fotspår? Att du är en egen person även om du delar yttre med någon annan? Du kunde dock inte vara lyckligare för din tvilling som verkligen hittat den rätte och precis haft den lyckligaste dagen i sitt liv.

Ni satt i bilen tillsammans, du och din tvilling, du körde. Ni krockade. Du var inte uppmärksam på vägen. Av något skäl var det du som fick de lindrigaste skadorna. Du gjorde vad du kunde, du gav HLR, ringde ambulans, försökte ge tillbaka livet till hen. Men du misslyckades. Hade du varit mer fokuserad på vägen. Haft bättre sjukvårdskunskaper. Låtit hen köra. Då hade hen kanske fortfarande varit vid liv. Det var du som misslyckades. Det var du som orskade hens död.

Det är därför du är här nu, för att glömma.

För att du inte kan leva med ditt samvete efter vad som hänt.

201F

Du sitter ensam hemma och ser på när din förälder fixar med några former av viktiga papper. Du har precis blivit hämtad hos din dagmamma, återigen senare än vad som utlovades på morgonen. Det är bara ni två. Har alltid bara varit ni, ända sedan du föddes har det bara varit ni två. Du hoppas att maten kommer hinna bli klar innan flaskan med vin plockas fram. Du hoppas att någon dag kunna bli hämtad i tid, bli sedd.

Skolan är verkligen inte din grej alltså. Varför ska man behöva kunna alla dessa saker som någon skrivit ner i böckerna ni läser? Är det inte viktigare att lära sig de viktiga sakerna? Såsom hur man överlever i det verkliga, praktiska, livet? Ni är några som tycker så, ni som mest hänger i korridorerna och delger varandra hemligheter om det riktiga, hårda, livet. Ni som inte passar in i skolsystemet. Du är en av de. En av de med riktiga vänner.

Den här veckan är det praktik på Dressman, nästa månad verkar det bli Ica och därpå har du ingen aning. Din handläggare har sagt att de kommer se till att du får ett jobb, men för varje dag känns det där jobbet längre och längre bort. Det blir inte lättare av att pengarna tar slut fortaren än de kommer in och att pokerkvällarna med vännerna blir allt fler. Förhoppningsvis får du ett jobb snart, de har ju trots allt lovat dig det. Och löften ska man ju hålla.

Du sitter i polisbilen på väg till häktet. Den här gången gick det inte som planerat. Efter flera lyckade jobb var det väl inte mer än väntat att ni skulle åka på en rejäl nit. Kommer troligen bli ett antal år i fängelse eller ett rejält skadestånd. Allt du hoppas på nu är att de inte känner till allt det andra du gjort de senaste åren. Narkotismuggling, väpnade rån, inbrott och vad annat som gjorde att pengarna rullat in.

Narkotismugglingen utökades snart till större proportioner och erbjudandet om betydligt större summor pengar kom. Du kunde inte tacka nej och såg ingen anledning till att göra det heller. Skillnaden var ju enbart av moralisk art. Sälja och frakta människor var ju ungefär samma sak som droger. De med pengar betalade bra, ni skötte transporterna. Trafficking gav mer pengar än du kunnat drömma om. Tills de slog mot er liga och ni åkte dit.

Det är därför du är här nu, för att du valt det.

Antingen livstids fängelse eller en nystart, du valde det senare. Men tror du på det?

Karaktärslappar

#184V

Personlighetsdrag: Romantisk, Hängiven, Drömmande

Du gillar: Fysisk kontakt med andra människor

Du hatar: Att känna dig utanför gruppen, att vara ensam

Relation: Du känner igen **(O)**. Det känns som att ni har en väldigt bra relation.

#185O

Personlighetsdrag: Frågvis, Stark, Öppen

Du gillar: Att samtala med andra människor

Du hatar: När andra tjar om sådant som redan är besvarat

Relation: Du känner igen **(V)**. Det känns som en person du verkligen inte kan lita på.

#217M

Personlighetsdrag: Stressad, Karriärlysten, Fokuserad

Du gillar: Att nå eller överstiga andras förväntningar

Du hatar: När andra tar din tid för given och slösar med den

Relation: Du känner igen **(S)**. Det känns som att ni haft en positiv relation.

#131S

Personlighetsdrag: Akademiker, Kunskapstörstande, Viktigpetter

Du gillar: Att finna vetenskapliga förklaringar på olika problem.

Du hatar: När folk talar i antaganden, teorier eller hypoteser.

Relation: Du känner igen **(M)**. Det känns som att ni ofta har bråkat med varandra.

#107R

Personlighetsdrag: Fysisk, Lugn, Respektingivande

Du gillar: Att ha kontroll över omgivningen och vad som händer

Du hatar: Individer som tror sig förstå dig bättre än vad du själv gör

Relation: Du känner igen **(F)**. Det känns som en person som skadat dig.

#201F

Personlighetsdrag: Lojal, Praktisk, Ledare

Du gillar: Individer som står vid sitt ord och håller vad de lovar

Du hatar: När andra inte kan se praktiska lösningar på problem

Relation: Du känner igen **(R)**. Det känns som att ni mötts regelbundet.

#177C

Personlighetsdrag: Lojal, Kärleksfull, Orolig

Du gillar: Att ha någon att hålla i handen

Du hatar: Att se andra lida eller må dåligt

Relation: Du känner igen **(T)**. Det känns som er person som vill dig väl.

#218T

Personlighetsdrag: Avundsjuk, Ärlig, Självmedveten

Du gillar: När andra ser dig för den du är

Du hatar: När andra alltid tycks gå föra dig

Relation: Du känner igen **(C)**. Det känns som en person som står dig nära.

#194P

Personlighetsdrag: Ensamvarg, Osäker, Kämpe

Du gillar: Att få tydliga instruktioner och direktiv

Du hatar: Att inte förstå vad som förväntas av dig

Relation: Du känner inte igen någon av de andra i rummet.

#11A

Personlighetsdrag: Äventyrslysten, Carpe Diem, Övermodig

Du gillar: Att få göra det du vill, när du vill

Du hatar: Att sitta still eller tvingas till att göra tråkiga saker

Relation: Du känner igen **(SL1)** och **(SL2)**. Det känns som att **(SL1)** vill dig väl, medan **(SL2)** enbart vill skada dig.